

Yıkılan Kelebek Kanatları

– Gürsel ÇOPUR · 17 Eylül 2011

(On Yedi Ağustos'u yaşayan can'lara..!)

Netameli sarmaşıkların süzüldüğü gece
Belkemiğine sımsıkı kördüğüm atılmıştı
İğneden ipliğe bir kıpırdanış çağlayanı
Dağdağa macunuyla sıvanmış kaleler gördüm
Kühüne eğilemedim bakraç çarşıda
Yıkılmıştı bedesten içinde kalan gözüm!

Ebabil kursağında gece bilmeçesine aşına olanlar
Uzak kalırdı töhmet örümceğinden
En sağlam yapı kalp tennuresiyle örtülüyken
Paçavra caddeler gözyaşı kurnalarıyla ablukaydı
Elleri kanlı kelebekler gördüm
Firuze narinliği pörsümemiş
Kaşmir balkonların aşka susadığı
Emanet tâcı sarsılmış bastondu kırış kırış

Bir yetim semaya kalkan elleriyle
Sulusepken kirpiklerinde sonsuzluğu mayalıyordu
İçinin titrediği kaçınağı dudaklarıyla
Dua balmumunda ilmik örüyordu
Saçlarından süzülen pusat kıvılcımları
Zümrüt kabrinde sessizlik takısı alıyordu
Yarasaya sorarak gecenin yaratılışında
Bir gözenek arıyordu sitare olmak için..

Kehribar yuvada bir aile tütüyordu artık
Dalgaların kızılığı zenne dişleriyle gıcirdarken
Yepelek ajanda enkaz ağırlığında gurbet külçesi,
Pencereden bakabilenler sirkatin balyalarını yırtıyordu
Bir kâğıt asudeliğini duyabilmek için
Cedit keşmekeş rakımını yükseltiyor,
Kilerdeki ciğerpârem hıçkırıklarını sıvazlıyordu
Buna kalp dayanmaz..!

Nahif manivela kaderin boyunduruğunda
Mübrem kostümü ise yıkılmayan albümündeydi.

Sağa sola yalpa yapan kâbus
Otağını buraya ârâm etmişti
Gözüpek titremenin yaz sığağında
Alından dökülen terler lerzeye gelmişti
Hedefini bulan bir mızrak için
Gölge yudumu alabilmek beyhudeydi
Artçı çöllerdeki kum tanecikleriyle
Misafir ağırlamak bir kapı isterdi
Devrilen sahrada güvercini bırakmak çok zor!
Kanat ister kanatlanmak için

O gece mürekkep kutum kaybolmuş
Ruhumu ise zor bulmuştum
Kendimden geçmenin kıstak uzaklığında
Gırtlığıma hançere dilbeste olduysa
Şiir beslemenin kisve yumrukları elsizdi
Neşide,kündesine mağlupken
Yetim mezar toprakları vatan bekliyordu.

Gürsel ÇOPUR